

‘ U PURVARARU

La festa no nd’avìa significatu
Se nno nc’era lu focu cu lu spàru,
se, doppu chi la bbanda avìa sonàtu ,
vivu no ssi facià lu purvaràru .

La ggenti ggià di càglia e mmustazzòla
Inchiùtu li bbùggi e li faddàli,
la mamma tenìa d’occhiu la figghiòla
‘ntra cchidu stringi stringi ggeneràli...

Mma nudhu di lu sparù li bbellizzi
Volìa mu perdi doppu menzanòtti,
e ddi scarànu , ‘ngara cu jannizzi
aspettava la scàrrica e li bbotti.

‘Nu surfalòru si ndi jìa frischiandu
Pemm’abbèrti la ggenti chi ggridava,
ggià li rotèdhi stàvanu ggiràandu
e la chiazza di sùrfaru puzzava.
Parìa ca succediù lu finimundu:
scifidi , fumu e ssurfalòra ‘ntesta ,
ognùnu lu penzava chiaru e ttundu
ch’era chidu lu megghiu di la festa !

‘Ntra l’aria a d’ogni ppalla chi ss’aprià
Lu virdi a lu viòla si ‘mbriscàva ...
Lu russu ‘ntra lu ggiallu trasìa
E ppoi facià ‘nu focu chi sbampàva...

Rina d’argentu e ccoccìa di granàti ,
d’ogni ggranu nescìa ‘na stidha d’oru ...
e ttutti chi guardàvanu ‘ncantati
chioviri di lu cèlu ‘nu trisòru! ...

Festa cu l’usu nostru ...pajisànu ,
chi qquandu ‘a palla scura si sentia
finìa lu sparù e , ccu ‘n’abbattimànu ,
ognunu pe’ la casa si ndi jìa.

Francesco Laruffa